

Arrest

nr. 314 054 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 september 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 september 2022 om internationale bescherming. Op 25 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Turkse nationaliteit, bent u de zoon van een Pasjtose vader en een Hazara moeder, bent u soenniet en bent u geboren als Afghaan in Shiraz (Iran). In 2011 reisde u op ongeveer tienjarige leeftijd samen met uw gezin naar Turkije. Jullie woonden zeven of acht jaar in de stad

Erzurum en verhuisden in 2019 naar de stad Yalova. U studeerde in Turkije af aan de middelbare school, studeerde programmeren aan een hogeschool en trachtte in 2021 binnen te raken op een universiteit hetgeen niet lukte. Intussen werkte u voornamelijk in hotels.

Uw oudste zus Ha(...) was beloofd aan uw paternale neef M(...), de zoon van uw paternale tante L(...). Ha(...) liep in 2019 echter weg van jullie huis in Erzurum. Ze trouwde met een Turkse man maar u weet niet of Ha(...) momenteel nog in Turkije verblijft. Uw paternale tante zei dat u moest trouwen met haar dochter en dat uw zus Ho(...) in Ha(...)’ plaats moest trouwen met M(...). Uw vader wilde dit niet en jullie verhuisden naar de Turkse stad Yalova. In Yalova had uw moeder een discussie met iemand van de familie van uw paternale tante waarna uw moeder op 4 april 2022 aangereden werd door een auto. U ging naar een politiekantoor en een rechtbank maar jullie werden niet geholpen omdat ze zagen dat jullie van oorsprong Afghanen zijn. Twee weken na het ongeval van uw moeder zei M(...) dat ze jullie gingen vermoorden indien jullie niet akkoord gingen met een huwelijk. Jullie gingen alsnog akkoord met een huwelijk en trachtten intussen een oplossing te bekomen. Uw vader regelde een smokkelaar en u reisde ongeveer in september 2022 met het vliegtuig naar Bosnië-Herzegovina, vanwaar u te voet uw reis verderzette naar België waar u op 13 september 2022 aankwam en op 16 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Enkele dagen na uw vertrek uit Turkije kwamen M(...) en zijn broer H(...) naar uw huis. Ze vroegen uw vader naar uw verblijfplaats en sloegen uw vader heel hard.

U vreest bij terugkeer naar Turkije gedood te worden door M(...) en diens familieleden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van een valse Afghaanse taskara, een kopie van de Afghaanse legerkaart van uw vader, een kopie van foto’s van uw gewonde ouders, uw originele geboorteakte, uw originele Iraanse Amayesh (tijdelijke verblijfskaart) van het jaar 1391 Perzische kalender (maart 2012 – maart 2013), een origineel Iraans schooldocument van u, een kopie van de Iraanse Amayeshkaarten van uw moeder en zus, een kopie van uw Turkse identiteitskaart geldig tot 01/12/2029, een kopie van uw Turks paspoort uitgereikt op 28/07/2020, een originele Turkse verblijfskaart geldig van 2018 tot 2019, een kopie van twee Turkse verblijfskaarten van 2019 en van 2019-2020, een origineel identiteitsdocument van u uitgereikt door het Afghaans consulaat in Turkije op 02/10/2022, uw origineel Turks rijbewijs van 2022, enkele originele en gekopieerde Turkse schooldocumenten van u, twee kopieën van uw Turkse bankkaarten, een kopie van uw Turks bewijs van goede zeden, een kopie van de Turkse verblijfskaarten van uw beide zussen, een kopie van enkele Turkse medische documenten van uw moeder, een kopie van een Franse visumaanvraag, een foto van een voorblad van een UNHCR-dossier uitgereikt te Shiraz op 20/06/2007, een USB-stick met hierop negentien foto’s en twee videofragmenten van uw reisweg van Turkije naar België, en enkele originele documenten van uw werk en scholing in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit de gegevens in uw administratief dossiers en uit uw verklaringen blijkt dat u de Turkse nationaliteit heeft. Door het verzwijgen van uw ware nationaliteit en identiteit op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u beweerde dat u geboren en getogen was in Afghanistan, weliswaar met een verblijfsperiode van vijf jaar in Iran waarna u gedurende vijf jaar terug woonachtig was in Afghanistan tot aan uw vertrek ongeveer drie maanden na de machtsovername van augustus 2021 (verklaring DVZ d.d. 13/01/2023, vraag 10, 33), blijkt dat u getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. U legde hierbij zelfs een valse taskara neer. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in

de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uw verklaring ter zake, namelijk dat u het advies van uw smokkelaar opvolgde (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/10/2023, p. 2) ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht. Integendeel, een verzoek om internationale bescherming op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielmotieven. Het feit dat u een andere nationaliteit en verblijfplaatsen opgaf, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld.

Uw gebrek aan medewerking blijkt tevens uit de vaststelling dat u uw originele Turkse identiteitskaart en paspoort niet neerlegt zonder een afdoende verklaring hiervoor. Op bevel van uw smokkelaar zou u uw paspoort hebben verscheurd, u nam slechts een kopie van drie bladzijden, en uw identiteitskaart raakte u ergens onderweg kwijt maar u weet niet precies waar dit gebeurde (CGVS, p. 2). Deze vage verklaringen volstaan niet om het ontbreken van uw originele Turkse identiteitskaart en paspoort aannemelijk te maken. Door uw paspoort achter te houden belet u het CGVS dan ook om een zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen en reizen voor uw komst naar België, evenals op het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Turkije. Dit is nochtans belangrijk om uw nood aan bescherming, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen. Dat u uw originele paspoort desalniettemin achterhoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid sterk.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u zich ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. U verklaarde bij uw registratie immers dat u zestien jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 16/09/2022, p. 1) terwijl uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u op dat moment 21 jaar en 11 maanden oud was (zie ingediende identiteitsdocumenten). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed om zo de Belgische asielinstanties verder te misleiden, ondermijnt andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

De voorgaande vaststellingen ondergraven uw algemene geloofwaardigheid dan ook stellig.

Verder waren uw uiteindelijke verklaringen over uw beweerde conflict in Turkije met uw paternale tante en haar zoons dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst schetste u geen geloofwaardig beeld van de oorzaak van jullie problemen met uw paternale tante met name hun wens jullie families in de echt te verbinden. Zo is het reeds weinig plausibel dat uw paternale tante zich enerzijds altijd al heeft gestoord aan uw familie omwille van jullie Hazara etnie en jullie daarom steeds trachtte te kwetsen (CGVS, p. 4, 9), maar anderzijds koste wat het kost haar zoon en dochter trachtte uit te huwelijken aan u en uw zussen, en jullie hielp om de Turkse nationaliteit te bekomen (CGVS, p. 11). Zelf kon u geen enkele verklaring geven voor hun wens een vrouw van Hazara etnie aan één van hun zonen te verbinden (CGVS, p. 9). Of uw vader deze kwestie ooit aankaartte bij de rest van zijn familieleden is u ook geheel onduidelijk en trachtte u niet te achterhalen (CGVS, p. 11). U vroeg dit nooit aan uw vader omdat uw vader Pasjtöe spreekt en u niet, maar gaat hierbij geheel voorbij aan het feit dat uw vader net als u Turks spreekt (CGVS, p. 11). Dat u op geen enkel moment navraag deed over de mening van de rest van de familie over dit (familiaal) conflict, overtuigt geenszins. Dergelijk gebrek aan interesse valt niet te rijmen met de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde problemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder bleef u zeer vaag over de concrete gebeurtenissen ten gevolge van dit voorgehouden conflict. Uw zus Ha(...) verliet jullie ouderlijk huis in 2019 en trouwde met een Turkse man maar of zij nog in Turkije verblijft en met wie ze trouwde, kon u niet zeggen al is er volgens u wel nog sporadisch contact met uw zus (CGVS, p. 8). Op de DVZ verklaarde u nog dat ze in Turkije nabij Istanbul verblijft (verklaring DVZ d.d. 13/01/2023, vraag 18). Jullie verhuisden naar Yalova maar jullie belagers spoorden jullie op dankzij hun contacten bij de overheid (CGVS, p. 4). Aanvankelijk beweerde u dat uw eigen neven en nichten hoge functies uitoefenden bij de Turkse overheid (CGVS, p. 6) maar later verklaarde u dat u en uw familieleden dit louter vermoedden omdat jullie belagers jullie terugvonden in Yalova (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdige, vage verklaringen missen wederom alle overtuigingskracht. Nog frappanter zijn uw verklaringen over het ongeval van uw moeder. Er ontstond een discussie tussen uw moeder met andere personen maar u kon hier hoegenaamd geen enkele informatie over geven, zelfs niet met wie uw moeder concreet een discussie had kort voor het ongeval (CGVS, p. 12). U beweert nochtans dat u deze gebeurtenis met uw moeder besprak nadat ze beter werd waardoor het des te frappanter is dat u er niets over weet (CGVS, p. 12). Uit het door u neergelegde

ziekenhuisformulier blijkt bovendien - ondanks uw bewering van het tegendeel (CGVS, p. 3,17) - geenszins dat het om een aanval op uw moeder ging aangezien er louter vermeld wordt dat uw moeder verwondingen opliep door nalatigheid (zie administratief dossier). Uw vader werd na uw vertrek in elkaar geslagen door M(...) en H(...) maar hoelang na uw vertrek dit gebeurde, vertelde uw vader u niet omdat u er niet aan behoefde te denken (CGVS, p. 9, 12). Evenmin kon u zeggen of uw vader dit voorval, in de Pasjoense cultuur nochtans een grove belediging, besprak met de rest van zijn familieleden (CGVS, p. 12). Met dergelijke vage verklaringen slaagde u er niet in deze gebeurtenissen, die nochtans de kern van uw relaas uitmaken, aannemelijk te maken.

Ook uw verklaringen over de reactie van u en uw familieleden op deze gebeurtenissen overtuigden allerminst. Uw talrijke bezoeken aan de politie en de rechtbanken om de bedreigingen en aanval op uw moeder aan te klagen kon u noch staven noch in detail beschrijven. Al schatte u het aantal bezoeken initieel op drie of vier keer (CGVS, p. 12), kon u dit later niet verduidelijken (CGVS, p. 16). Het adres van het politiekantoor kende u niet (CGVS, p. 14) en hoewel u beweerde dat de klacht van uw moeder via een applicatie van de Turkse overheid te raadplegen is (CGVS, p. 14), legde u hier geen enkel (begin van) bewijs van neer. U gaf aan dat u haast had toen u Turkije verliet en daarom zowel een document van de politie als een document van de rechtbank niet kon meenemen (CGVS, p. 15). Dit is uiteraard niet ernstig gezien uw bewering dat uw moeder op 4 april 2022 werd aangereden en u slechts op het einde van de zomer Turkije verliet (CGVS, p. 5, 8). Bovendien verklaart het op geen enkele manier waarom u deze documenten intussen niet bekwam terwijl u wel talrijke andere (officiële) documenten neerlegde omtrent uw verblijf en scholing in Iran en Turkije. U werd niet geholpen bij de politie en de rechtbank omwille van racisme maar ook dit is niets meer dan een blote bewering die u niet enkel naliert te staven, maar bovendien evenmin aanklaagde bij andere instanties in Turkije. Uw cirkelredenering dat jullie hierbij geen advocaat onder de arm namen omdat de politie en rechtbank toch niet hielpen (CGVS, p. 15) verklaart jullie apathische houding in deze uiteraard niet. Sterker nog, ondanks het feit dat u geen gehoor vond bij de politie of rechtbank en twee weken na de aanval op uw moeder zelfs nog met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 13), bleef u tot uw vertrek vier à vijf maanden later op dezelfde plek wonen (CGVS, p. 4), het huis waar uw ouders nog steeds in verblijven (CGVS, p. 5). Uw weigering om in te schatten hoelang voor uw vertrek u stopte met werken in hotel Elegance (CGVS, p. 5) doet vermoeden dat u dit werk ook verder uitvoerde ondanks de beweerde bedreigingen. U beschikte nochtans over een paspoort en had reeds in juni 2022 de intentie het land te verlaten getuige uw visumaanvraag in Frankrijk (zie administratief dossier). Dat u zich overigens diende te beroepen op een smokkelaar om het land te verlaten overtuigt evenmin aangezien u over een paspoort beschikte en met het vliegtuig naar Bosnië-Herzegovina afreisde (CGVS, p. 3), een land waarvoor geen visumplicht geldt voor Turkse burgers net als voor talrijke andere landen (zie administratief dossier). De houding van u en uw familieleden is dan ook niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de door u voorgehouden gebeurtenissen.

Tot slot schetste u een allesbehalve aannemelijke werkwijze van jullie belagers. Nadat ze uw moeder omverreden en u twee weken later bedreigden, lieten ze de hierop volgende vier of vijf maanden lang niets meer weten (CGVS, p. 14) hoewel jullie te kennen hadden gegeven dat jullie akkoord gingen met een huwelijk (CGVS, p. 13). Na uw vertrek sloegen M(...) en H(...) uw vader in elkaar maar sindsdien, ruim een jaar geleden, vernamen jullie niets meer van jullie belagers (CGVS, p. 17). Hoe uw belagers met een dergelijke werkwijze hun doel, u of uw zus verplichten om met iemand van hun familie te huwen, zouden bereiken is geheel onduidelijk.

Aan deze aaneenschakeling van vage, onwaarschijnlijke, blote beweringen kan onmogelijk enig geloof worden gehecht.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ten aanzien van Turkije een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wat de eventuele toepassing van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreft, blijkt uit een grondig onderzoek van de informatie betreffende de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie de COI Focus COI Focus – Turquie – Situation sécuritaire van 27 oktober 2021, beschikbaar op de CGVS-website https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_turquie_situation_securitaire_20211027.pdf of <https://www.cgva.be/nl>) dat de veiligheidsproblemen zich hoofdzakelijk voordoen in sommige delen van het zuidoosten van het land in het kader van conflicten tussen de overheden en de PKK. Sinds januari 2017 vond geen enkele aanslag plaats van andere groepen dan deze die aangesloten zijn bij of deel uitmaken van de PKK.

Sinds de lente van 2016 verplaatsten de gewapende conflicten tussen de PKK en de Turkse autoriteiten zich naar sommige landelijke gebieden van het zuidoosten van Turkije. Hoewel de Turkse autoriteiten en de PKK elkaar in het kader van het conflict tot doelwit nemen, vallen er zijdelingse burgerslachtoffers te betreuren. Op basis van de voormelde informatie blijkt echter dat de slachtoffers hoofdzakelijk bij de oorlogvoerende kampen vallen en dat de meeste slachtoffers tijdens de periode die de update behandelt, ambtenaren van de Turkse staat waren. Bovendien daalde het aantal slachtoffers (zowel burgers als strijders) als gevolg van de conflicten tussen de PKK en de Turkse strijdkrachten sterk vanaf 2017. Van de ongeveer 520 burgerslachtoffers in Turkije tussen de hervatting van het conflict in juli 2015 en 28 februari 2021 vielen er 37 sinds 1 januari 2020. Tussen 20 september 2020 en 28 februari 2021 vielen negen burgerslachtoffers te betreuren. Deze daling wordt toegeschreven aan de verplaatsing van de conflicten, die “over het algemeen weinig intensief” worden genoemd, van de steden naar de landelijke zones vanaf de lente van 2016. Merk bovendien op dat het aantal avondklokken daalde sinds maart 2018 en tijdens de periode die de update van de informatie over de veiligheidssituatie behandelt. Landelijke plaatsen in enkele provincies van het oosten en vooral van het zuidoosten van Turkije worden door de autoriteiten af en toe uitgeroepen tot tijdelijke veiligheidszone in het kader van operaties tegen de PKK. Ten slotte blijkt dat de Turkse autoriteiten grootscheepse operaties voeren voor de heropbouw van de woningen die werden vernield tijdens de conflicten. In verband met “Operatie Lenteschild”, die het Turkse leger op 20 februari 2020 in het noorden van Syrië opstartte, maakt geen enkele geraadpleegde bron melding van aanzienlijke gevolgen voor de veiligheidssituatie in Turkije. Eind 2020 werden in het noorden van Syrië nog altijd “weinig intensieve” gevechten tussen het Turkse leger en de YPG gemeld, zonder gevolgen voor de veiligheidssituatie in Turkije.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Turkse autoriteiten en de PKK, de constante en aanzienlijke daling van het beperkte aantal zijdelingse burgerslachtoffers, die aantoonde dat de partijen van plan zijn methoden te gebruiken die burgers sparen, het geografisch en tijdelijk zeer beperkte aantal avondklokken (afgekondigd tijdens de gewapende operaties tegen de PKK), de verplaatsing van de conflicten naar de landelijke zones, het noorden van Irak en het noorden van Syrië, en gelet op de afwezigheid van terreuraanslagen door andere organisaties buiten de zone van het zuiden en het zuidoosten van Turkije sinds 2016, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Turkije, in het zuidoosten of elders, geen algemene situatie van willekeurig geweld en bijgevolg van blind geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bestaat. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u alleen wegens uw aanwezigheid in Turkije een reëel risico op ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

De Iraanse en Turkse identiteits- en schooldocumenten van u en uw familieleden veranderen bovenstaande vaststellingen evenmin aangezien uw Turkse nationaliteit, uw verblijf in Iran en uw identiteit op zich niet ter discussie worden gesteld. Wat betreft de foto's van uw gewonde ouders en de medische documenten van uw moeder moet worden opgemerkt dat het onmogelijk is om de context van deze na te gaan waardoor dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Uit de foto van een voorblad van een UNHCR-dossier kan niets omtrent de inhoud worden afgeleid. Hoe dan ook verandert dit niets aan het feit dat u de Turkse nationaliteit heeft bekomen.

De legerkaart van uw vader, de foto's en videofragmenten over uw reisweg, de Franse visumaanvraag en de documenten van uw werk en scholing in België zeggen niets over uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van Turkije, het land waarvan u de nationaliteit verwierf.

Uw valse taskara wijst er enkel op dat u er niet voor terugdeinsde om vervalste documenten neer te leggen hetgeen bovenstaande vaststellingen geenszins ombuigt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

"II.1.1. (...) Verwerende partij hecht geen geloof aan de vrees tot vervolging door de paternale tante en neven. Zij stelt eerstens dat verzoekende partij de Belgische instanties intentioneel heeft getracht te misleiden:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft na een lang gesprek met haar raadsman de moed gevonden om de waarheid te vertellen over haar geboorteplaats en haar eerdere verblijfplaatsen. Zij is immers geboren in Shiraz, Iran en verhuisde in 2011 naar Turkije als een Afghaanse vluchteling:

pp. 2-3 CGVS

(...)

Meteen bij aanvang van het groot onderhoud heeft verzoekende partij aangegeven dat zij valse verklaringen heeft afgelegd en deze wenste te corrigeren. Echter, zij heeft op aanraden van de smokkelaar niet de waarheid durven vertellen over haar eerder verblijf in Iran en Turkije. Zij hadden immers op haar ingeprept en bang gemaakt dat zij naar Turkije of Iran zou worden gestuurd en er dus in alle talen over moest zwijgen. Verzoekende partij was doodsbang. Zij had geen andere keuze dan te luisteren naar wat de mensen in haar vertrouwde omgeving haar vertelden en hield daarom altijd vol in Afghanistan te hebben gewoond.

Op aanraden van haar raadsman heeft zij alsnog gedurfd om toe te geven dat zij inderdaad in Iran is geboren en vervolgens verhuisde naar Turkije. Zij ziet in welke grove fout ze heeft gemaakt, maar hoopt op enige begrip en empathie voor de moeilijke situatie waarin zij zich bevond en de radeloosheid en angst die zij voelde om de waarheid te vertellen. Zij heeft ter staving ook verschillende documenten neergelegd en uitgelegd waarom haar originelen ontbreken. Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af hoe zij documenten kan voorleggen die reeds vernietigd dan wel verloren zijn. Dat verwerende partij de verklaring van verzoekende partij niet aannemelijk acht, betekent niet dat de verklaringen van verzoekende partij vals zijn...

II.1.2. Verwerende partij meent vervolgens dat verzoekende partij geen geloofwaardig beeld schetst van de oorzaak van de problemen met de paternale oom. Zij stelt eerstens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij haar verklaringen luiden als volgt:

pp. 11-12 CGVS

(...)

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de paternale familieleden van verzoekende partij reeds vanaf het begin lieten vallen dat zij het huwelijk tussen hun kinderen en de kinderen van de vader van verzoekende partij wensten, maar gezien iedereen nog kind was, leek het voor het gezin van verzoekende partij niet al te serieus. Ook bestonden er toen nog geen problemen tussen de paternale tante en het gezin van verzoekende partij. Derhalve hielpen zij de familieleden van verzoekende partij om de Turkse nationaliteit te bekomen. Pas later, toen de problemen ontstonden omwille van de trouw, begonnen de familieleden van de paternale tante het gezin en specifiek de moeder te beledigen en verhuisde het gezin van verzoekende partij naar een andere stad:

p. 4 CGVS

(...)

pp. 6-7 CGVS

(...)

Verwerende partij heeft klaarblijkelijk de verklaringen van verzoekende partij niet grondig onderzocht en trekt verkeerdelijk conclusies. Het argument van verwerende partij gaat dan ook absoluut niet op.

In dit kader merkt verzoekende partij ook op dat in de Afghaanse cultuur trouw veelal geregeld wordt door de ouders en dat dit niet echt besproken wordt met de kinderen. Desalniettemin heeft verzoekende partij duidelijk verklaard dat de andere familieleden aan de kant stonden van de paternale tante:

p. 11 CGVS

(...)

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft reeds uitgelegd dat haar zus enkel sporadisch contact opnam om mee te delen dat zij het goed stelt en niet meer dan dat. Zij wilt niet dat haar familieleden weten waar zij is of met wie zij zich bevindt en heeft thans alle contact afgebroken:

pp. 9-10

(...)

Wat betreft de discussie van de moeder, verklaarde verzoekende partij het volgende:

pp. 8-9 CGVS

(...)

p. 12 CGVS

(...)

Verzoekende partij heeft duidelijk verklaard dat de discussie van haar mama met M(...) en de broers was. Opnieuw laat verwerende partij na om de verklaringen grondig te bestuderen.

Voorts merkt verzoekende partij op dat racisme t.a.v. Afghanen weldegelijk een ernstig probleem is en dat zij bijgevolg niet kunnen rekenen op effectieve hulp van de autoriteiten. Sedert de influx van Afghaanse vluchtelingen in 2021 is de discriminatie enkel verergerd t.a.v. Afghanen. Zo stelt het AIDA rapport van Turkije 2023 het volgende (eigen onderlijning):

“(...)”

Ook ToloNews kaart de moeilijkheden voor Afghanen in Turkije aan als volgt (eigen onderlijning):

“(...)”

Hoewel verwerende partij de verklaringen en ervaringen van verzoekende partij benoemt als “blote beweringen” blijkt niets minder waar. Vele rapporten en artikels bevestigen de negatieve houding van de Turkse onderdanen t.a.v. Afghanen ongeacht hun verblijfstitel.

II.1.4. Tot slot plaatst verwerende partij vraagtekens bij de werkwijze van de belagers van verzoekende partij:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij verwijt het handelen van derden en namelijk die van de belagers van verzoekende partij aan haar niettegenstaande verzoekende partij hierover geen enkele controle uitoefent. Dit is werkelijk absurd. Verzoekende partij kan enkel navertellen wat zij en haar familieleden hebben meegemaakt. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekennig gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Dergelijke redenering en een compleet gebrek aan objectief onderzoek schendt op flagrante wijze de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij vreest voor haar leven en kan onmogelijk terugkeren naar Turkije. Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus. Door haar deze te weigeren, schendt verwerende partij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en “subsubdiair” om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, een aantal stukken betreffende zijn integratie in België neerlegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 - 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Turkije, uit vrees gedood te worden door M. en diens familieleden. Verzoeker werd volgens zijn verklaringen geboren als Afghaan in Iran, en reisde in 2011 op ongeveer tienjarige leeftijd samen met zijn gezin naar Turkije, waar zij zich in de stad Erzurum vestigden. In Turkije zou verzoekers oudste zus Ha. beloofd zijn aan verzoekers paternale neef M., de zoon van verzoekers paternale tante H. Ha. zou hier echter niet mee akkoord gegaan zijn en weggevlucht zijn, waarna zij met een Turkse man getrouwd zou zijn. Daarom zou verzoekers tante H. besloten hebben dat verzoeker moest trouwen met haar dochter en dat verzoekers zus Ho. in Ha.'s plaats moest trouwen met M. Verzoekers vader zou dit niet gewild hebben en besloten hebben met zijn gezin te verhuizen naar de Turkse stad Yalova. In Yalova zou verzoekers moeder een discussie gekregen hebben met leden van de familie van verzoekers tante, waarna verzoekers moeder op 4 april 2022 aangereden zou zijn door een auto. Verzoeker zou meerdere keren naar een politiekantoor en een rechtbank gegaan zijn om dit aan te kaarten, maar hij zou hier niet geholpen zijn omwille van zijn Afghaanse afkomst. Twee weken na het ongeval van verzoekers moeder zou M. ermee bedreigd hebben verzoeker en zijn zus te vermoorden als zij niet akkoord gingen met een huwelijk. Verzoekers familie zou alsnog akkoord gegaan zijn met een huwelijk, maar getracht hebben intussen een oplossing te bekomen. Verzoekers vader zou een smokkelaar geregeld hebben, waarna verzoeker met het vliegtuig naar Bosnië-Herzegovina zou gegaan zijn, vanwaar hij verder naar België zou zijn gereisd. Enkele dagen na verzoekers vertrek uit Turkije zouden M. en zijn broer H. naar verzoekers huis gekomen zijn om naar hem te vragen, waarbij zij verzoekers vader zouden geslagen hebben.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vrees niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat verzoeker (i) een andere nationaliteit en andere verblijfplaatsen opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), wat erop wijst dat hij bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, (ii) zijn originele Turkse identiteitskaart en paspoort niet neerlegt en hiervoor geen afdoende verklaring biedt en (iii) zich ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. Te dezen wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Uit de gegevens in uw administratief dossiers en uit uw verklaringen blijkt dat u de Turkse nationaliteit heeft. Door het verzwijgen van uw ware nationaliteit en identiteit op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u beweerde dat u geboren en getogen was in Afghanistan, weliswaar met een verblijfsperiode van vijf jaar in

Iran waarna u gedurende vijf jaar terug woonachtig was in Afghanistan tot aan uw vertrek ongeveer drie maanden na de machtsovername van augustus 2021 (verklaring DVZ d.d. 13/01/2023, vraag 10, 33), blijkt dat u getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. U legde hierbij zelfs een valse taskara neer. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uw verklaring ter zake, namelijk dat u het advies van uw smokkelaar opvolgde (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/10/2023, p. 2) ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht. Integendeel, een verzoek om internationale bescherming op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een verzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielmotieven. Het feit dat u een andere nationaliteit en verblijfplaatsen opgaf, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld.

Uw gebrek aan medewerking blijkt tevens uit de vaststelling dat u uw originele Turkse identiteitskaart en paspoort niet neerlegt zonder een afdoende verklaring hiervoor. Op bevel van uw smokkelaar zou u uw paspoort hebben verscheurd, u nam slechts een kopie van drie bladzijden, en uw identiteitskaart raakte u ergens onderweg kwijt maar u weet niet precies waar dit gebeurde (CGVS, p. 2). Deze vage verklaringen volstaan niet om het ontbreken van uw originele Turkse identiteitskaart en paspoort aannemelijk te maken. Door uw paspoort achter te houden belet u het CGVS dan ook om een zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen en reizen voor uw komst naar België, evenals op het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Turkije. Dit is nochtans belangrijk om uw nood aan bescherming, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen. Dat u uw originele paspoort desalniettemin achterhoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid sterk.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u zich ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. U verklaarde bij uw registratie immers dat u zestien jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 16/09/2022, p. 1) terwijl uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u op dat moment 21 jaar en 11 maanden oud was (zie ingediende identiteitsdocumenten). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed om zo de Belgische asielinstanties verder te misleiden, ondermijnt andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

De voorgaande vaststellingen ondergraven uw algemene geloofwaardigheid dan ook stellig."

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen te vergoelijken door te herhalen dat hij dit deed op aanraden van de smokkelaar omdat hij bang was dat hij zou teruggestuurd worden naar Turkije of Iran als hij de waarheid vertelde en benadrukt dat hij bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat hij zijn valse verklaringen hierover wou rechtzetten. Met dit betoog doet verzoeker echter niets af aan de verwachting dat hij met betrekking tot zijn nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen te allen tijde correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, waartoe hij, gelet op zijn verklaringen bij de DVZ, in gebreke blijft. Evenmin kan verzoeker het ontbreken van zijn originele identiteitskaart en paspoort verklaren door louter te stellen dat hij verschillende documenten heeft neergelegd en heeft uitgelegd waarom de originelen ontbreken en zich af te vragen hoe hij documenten kan voorleggen die vernietigd, dan wel verloren zijn. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen aangaande zijn paspoort en identiteitskaart vaag zijn en merkt op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkel idee heeft waar of op welk moment hij zijn identiteitskaart zou kwijtgeraakt zijn. In navolging van de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat verzoeker in gebreke blijft zijn medewerking te verlenen aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming door slechts een fotokopie van zijn identiteitskaart en van drie bladzijden van zijn paspoort neer te leggen. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar zij motiveert dat verzoeker belet een zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaatsen en reizen voor zijn komst naar België, evenals het tijdstip en de omstandigheden van zijn vertrek uit Turkije, wat nochtans belangrijk is om zijn nood aan bescherming, zijn eventuele relaties met de autoriteiten in zijn land van herkomst en het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

Vervolgens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen geloofwaardig beeld schetst van de oorzaak van zijn problemen met zijn paternale tante en neven, met name de wens van zijn tante om hun families in de echt te verbinden. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"(...) Zo is het reeds weinig plausibel dat uw paternale tante zich enerzijds altijd al heeft gestoord aan uw familie omwille van jullie Hazara etnie en jullie daarom steeds trachtte te kwetsen (CGVS, p. 4, 9), maar anderzijds koste wat het kost haar zoon en dochter trachtte uit te huwelijken aan u en uw zussen, en jullie hielp om de Turkse nationaliteit te bekomen (CGVS, p. 11). Zelf kon u geen enkele verklaring geven voor hun wens een vrouw van Hazara etnie aan één van hun zonen te verbinden (CGVS, p. 9). Of uw vader deze

kwestie ooit aankaatte bij de rest van zijn familieleden is u ook geheel onduidelijk en trachtte u niet te achterhalen (CGVS, p. 11). U vroeg dit nooit aan uw vader omdat uw vader Pasjtoe spreekt en u niet, maar gaat hierbij geheel voorbij aan het feit dat uw vader net als u Turks spreekt (CGVS, p. 11). Dat u op geen enkel moment navraag deed over de mening van de rest van de familie over dit (familiaal) conflict, overtuigt geenszins. Dergelijk gebrek aan interesse valt niet te rijmen met de zwaarwichtigheid van de door u aangehaalde problemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn paternale familieleden "reeds vanaf het begin" het huwelijk tussen hun kinderen en verzoekers familie wensten, maar zij dit, aangezien iedereen nog kind was, niet te serieus namen en dat, aangezien er toen nog geen problemen waren, zij hen hielpen de Turkse nationaliteit te bekomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de relevante documenten blijkt dat verzoeker de Turkse nationaliteit verkreeg in 2019 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2), maar de problemen met zijn zus Ha. al daarvoor begonnen, aangezien hij verklaart dat de problemen begonnen toen zij volwassen werd, en Ha. in 2023 reeds een leeftijd had van 28 jaar (AD, stuk 7, verklaring DVZ van 13 januari 2023, vraag 18) en zij in 2019 reeds wegluchtte omdat zij aan M. beloofd was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 10). Verzoekers verklaring dat zijn paternale familieleden hen hielpen met het verkrijgen van de Turkse nationaliteit vooraleer de problemen begonnen, houdt dan ook geen stand. Evenmin kan verzoeker bijgetreden worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat, toen de problemen omwille van de trouw ontstonden, de familieleden van de paternale tante verzoekers gezin en specifiek zijn moeder begonnen te beledigen. De Raad merkt op dat verzoeker verschillende keren tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelt dat zijn tante H. altijd al problemen had gehad en hen pijn deed omdat zijn moeder Hazara was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 9). Verzoeker kan bijgevolg niet overtuigen waar hij thans *post factum* beweert dat ze zijn moeder pas begonnen te beledigen na het ontstaan van de problemen over het huwelijk. Voorts stelt verzoeker nog dat hij duidelijk verklaard heeft dat "de andere familieleden aan de kant stonden van de paternale tante". Wat dit betreft, merkt de Raad op dat verzoeker zichzelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS tegensprekt, aangezien hij inderdaad enerzijds verklaart dat zijn familie aan de kant van zijn paternale tante stond omdat zijn moeder Hazara is (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), doch niet verduidelijkt hoe hij aan deze informatie komt, en anderzijds verklaart dat hij nooit de mening van de andere familieleden vroeg en zijn vader er ook nooit naar gevraagd heeft (*Ibid.*). Door in voorliggend verzoekschrift één versie van de feiten te herhalen kan verzoeker dan ook niet aannemelijk maken dat hij navraag deed over de mening van de rest van zijn familie over dit conflict, noch kan hij zijn tegenstrijdige verklaringen hierover rechtzetten. Voorts kan verzoekers algemene betoog dat in de Afghaanse cultuur het huwelijk veelal door de ouders geregeld wordt en de kinderen hierbij niet echt betrokken worden, niets afdoen aan de bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de door verzoeker beschreven oorzaak van zijn problemen niet geloofwaardig is.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing verder als volgt:

"Verder bleef u zeer vaag over de concrete gebeurtenissen ten gevolge van dit voorgehouden conflict. Uw zus Ha(...) verliet jullie ouderlijk huis in 2019 en trouwde met een Turkse man maar of zij nog in Turkije verblijft en met wie ze trouwde, kon u niet zeggen al is er volgens u wel nog sporadisch contact met uw zus (CGVS, p. 8). Op de DVZ verklaarde u nog dat ze in Turkije nabij Istanbul verblijft (verklaring DVZ d.d. 13/01/2023, vraag 18). Jullie verhuisden naar Yalova maar jullie belagers spoorden jullie op dankzij hun contacten bij de overheid (CGVS, p. 4). Aanvankelijk beweerde u dat uw eigen neven en nichten hoge functies uitoefenden bij de Turkse overheid (CGVS, p. 6) maar later verklaarde u dat u en uw familieleden dit louter vermoedden omdat jullie belagers jullie terugvonden in Yalova (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdige, vage verklaringen missen wederom alle overtuigingskracht. Nog frappanter zijn uw verklaringen over het ongeval van uw moeder. Er ontstond een discussie tussen uw moeder met andere personen maar u kon hier hoegenaamd geen enkele informatie over geven, zelfs niet met wie uw moeder concreet een discussie had kort voor het ongeval (CGVS, p. 12). U beweert nochtans dat u deze gebeurtenis met uw moeder besprak nadat ze beter werd waardoor het des te frappanter is dat u er niets over weet (CGVS, p. 12). Uit het door u neergelegde ziekenhuisformulier blijkt bovendien - ondanks uw bewering van het tegendeel (CGVS, p. 3,17) - geenszins dat het om een aanval op uw moeder ging aangezien er louter vermeld wordt dat uw moeder verwondingen opliep door nalatigheid (zie administratief dossier). Uw vader werd na uw vertrek in elkaar geslagen door M(...) en H(...) maar hoelang na uw vertrek dit gebeurde, vertelde uw vader u niet omdat u er niet aan behoefde te denken (CGVS, p. 9, 12). Evenmin kon u zeggen of uw vader dit voorval, in de Pasjtoense cultuur nochtans een grove belediging, besprak met de rest van zijn familieleden (CGVS, p. 12). Met dergelijke vage verklaringen slaagde u er niet in deze gebeurtenissen, die nochtans de kern van uw relaas uitmaken, aannemelijk te maken.

Ook uw verklaringen over de reactie van u en uw familieleden op deze gebeurtenissen overtuigden allermint. Uw talrijke bezoeken aan de politie en de rechtbanken om de bedreigingen en aanval op uw moeder aan te klagen kon u noch staven noch in detail beschrijven. Al schatte u het aantal bezoeken initieel

op drie of vier keer (CGVS, p. 12), kon u dit later niet verduidelijken (CGVS, p. 16). Het adres van het politiekantoor kende u niet (CGVS, p. 14) en hoewel u beweerde dat de klacht van uw moeder via een applicatie van de Turkse overheid te raadplegen is (CGVS, p. 14), legde u hier geen enkel (begin van) bewijs van neer. U gaf aan dat u haast had toen u Turkije verliet en daarom zowel een document van de politie als een document van de rechtbank niet kon meenemen (CGVS, p. 15). Dit is uiteraard niet ernstig gezien uw bewering dat uw moeder op 4 april 2022 werd aangereden en u slechts op het einde van de zomer Turkije verliet (CGVS, p. 5, 8). Bovendien verklaart het op geen enkele manier waarom u deze documenten intussen niet bekwam terwijl u wel talrijke andere (officiële) documenten neerlegde omtrent uw verblijf en scholing in Iran en Turkije. U werd niet geholpen bij de politie en de rechtbank omwille van racisme maar ook dit is niets meer dan een blote bewering die u niet enkel naliert te staven, maar bovendien evenmin aanklaagde bij andere instanties in Turkije. Uw cirkelredenering dat jullie hierbij geen advocaat onder de arm namen omdat de politie en rechtbank toch niet hielpen (CGVS, p. 15) verklaart jullie apathische houding in deze uiteraard niet. Sterker nog, ondanks het feit dat u geen gehoor vond bij de politie of rechtbank en twee weken na de aanval op uw moeder zelfs nog met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 13), bleef u tot uw vertrek vier à vijf maanden later op dezelfde plek wonen (CGVS, p. 4), het huis waar uw ouders nog steeds in verblijven (CGVS, p. 5). Uw weigering om in te schatten hoelang voor uw vertrek u stopte met werken in hotel Elegance (CGVS, p. 5) doet vermoeden dat u dit werk ook verder uitvoerde ondanks de beweerde bedreigingen. U beschikte nochtans over een paspoort en had reeds in juni 2022 de intentie het land te verlaten getuige uw visumaanvraag in Frankrijk (zie administratief dossier). Dat u zich overigens diende te beroepen op een smokkelaar om het land te verlaten overtuigt evenmin aangezien u over een paspoort beschikte en met het vliegtuig naar Bosnië-Herzegovina afreisde (CGVS, p. 3), een land waarvoor geen visumplicht geldt voor Turkse burgers net als voor talrijke andere landen (zie administratief dossier). De houding van u en uw familieleden is dan ook niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de door u voorgehouden gebeurtenissen.”

Door louter te herhalen dat zijn zus Ha. enkel sporadisch contact met hem opnam om mee te delen dat zij het goed stelt en niet wil dat haar familieleden weten waar of met wie zij zich bevindt, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij hierover niet eenduidig was in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS. De Raad merkt hierbij tevens op dat de verblijfplaats van verzoekers zus Ha. wel degelijk van belang is om verzoekers nood aan internationale bescherming te beoordelen en om te kunnen evalueren of hij in een ander deel van Turkije wel veilig zou kunnen verblijven. Wat betreft de discussie die zijn moeder had, stelt verzoeker dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk heeft verklaard dat dit met M. en diens broers was. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker inderdaad verklaarde dat de discussie met M. en diens broers was, doch hierover zo goed als geen andere informatie kon geven (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Evenmin, zo stelt de Raad vast, schept verzoeker duidelijkheid over (i) het feit of het zijn familieleden waren die bij de overheid werkten, dan wel of zij daar contacten hadden, (ii) de reden waarom hij de documenten aangaande de klacht bij de politie en de rechtbank niet kon meenemen, dan wel achteraf bekomen, en (iii) de reden waarom hij, nadat zijn moeder aangevallen werd in april 2022 en hij twee weken nadien met de dood bedreigd werd, nog tot het eind van de zomer in Turkije bleef.

Verzoeker verwijst verder naar algemene informatie en voert aan dat racisme ten aanzien van Afghanen een ernstig probleem is in Turkije en Afghanen niet kunnen rekenen op effectieve hulp van de autoriteiten. In dit verband benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt en nooit in Afghanistan gewoond heeft (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Bovendien maakt verzoeker, door naar algemene informatie te verwijzen, zijn beweerde problemen niet *in concreto* aannemelijk. Wat betreft deze discriminatie in het algemeen, merkt de Raad verder op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Tot slot schetste u een allesbehalve aannemelijke werkwijze van jullie belagers. Nadat ze uw moeder omverreden en u twee weken later bedreigden, lieten ze de hierop volgende vier of vijf maanden lang niets meer weten (CGVS, p. 14) hoewel jullie te kennen hadden gegeven dat jullie akkoord gingen met een huwelijk (CGVS, p. 13). Na uw vertrek sloegen M(...) en H(...) uw vader in elkaar maar sindsdien, ruim een jaar geleden, vernamen jullie niets meer van jullie belagers (CGVS, p. 17). Hoe uw belagers met een dergelijke werkwijze hun doel, u of uw zus verplichten om met iemand van hun familie te huwen, zouden bereiken is geheel onduidelijk.”

In dit verband beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat hij geen enkele controle uitoefent over zijn belagers en hij enkel kan navertellen wat hij en zijn familieleden hebben meegemaakt. Met dit summiere betoog blijft verzoeker echter in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat, en te verduidelijken hoe, M. en zijn broers door middel van de bovenstaande werkwijze hun doel, namelijk dat verzoeker en/of zijn zus met iemand van hun familie zouden trouwen, zouden bereiken.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

“De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

De Iraanse en Turkse identiteits- en schooldocumenten van u en uw familieleden veranderen bovenstaande vaststellingen evenmin aangezien uw Turkse nationaliteit, uw verblijf in Iran en uw identiteit op zich niet ter discussie worden gesteld. Wat betreft de foto's van uw gewonde ouders en de medische documenten van uw moeder moet worden opgemerkt dat het onmogelijk is om de context van deze na te gaan (...). Uit de foto van een voorblad van een UNHCR-dossier kan niets omtrent de inhoud worden afgeleid. Hoe dan ook verandert dit niets aan het feit dat u de Turkse nationaliteit heeft bekomen.

De legerkaart van uw vader, de foto's en videofragmenten over uw reisweg, de Franse visumaanvraag en de documenten van uw werk en scholing in België zeggen niets over uw nood aan internationale bescherming ten aanzien van Turkije, het land waarvan u de nationaliteit verwierf.

Uw valse taskara wijst er enkel op dat u er niet voor terugdeinsde om vervalste documenten neer te leggen hetgeen bovenstaande vaststellingen geenszins ombuigt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker ter zitting neergelegde stukken met betrekking tot zijn inspanningen tot integratie (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-3) hebben betrekking op verzoekers gedrag, werk en relaties in België, doch houden geen verband met de door hem aangehaalde redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Turkije. Verzoeker toont hiermee op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zijn integratie in België dusdanig is dat hij hierdoor vervolging dient te vrezen of hierdoor een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Turkije te hebben verlaten en er thans niet naar te willen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor M. en diens familie omdat hij niet zou willen trouwen met diens zus.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Turkije zou hebben gekend.

3.3.4.3. De Raad merkt voorts op dat verzoeker geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er in Turkije op dit ogenblik, in het zuidoosten of elders, geen algemene situatie van willekeurig geweld en bijgevolg van blind geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat en er bijgevolg niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker alleen wegens zijn aanwezigheid in Turkije een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict loopt. Hij toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

verhogen. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Turkije een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoeker "*subsubsidiair*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT